

Lieve Deborah,

steun verb(l)ind

Ik moet je bedanken.

Ik deed het al eerder, maar ik denk er zo vaak aan dat ik nogmaals in woorden tracht te vatten waarvoor ik dankbaar ben.

Het was heel simpel, dat weet jij ook. Jij pakte jouw telefoon en maakte een afspraak met de dokter. Nikkie, mijn geliefde Nimf, voelde zich al een tijdje niet best. Soms legde ze mijn hand op haar hart en gebood me te voelen. Ik trok dan mijn hand snel terug, bevangen door een paniek die ik onmiddellijk verdrong. Haar hart ging vaak tekeer als een wild galopperend paard. Dat bracht angsten met zich mee en angstvisioenen. Achteraf bekeken had de Nimf geen moment rust. En wij deden er niets aan. Mensen die ons nu voor gek verklaren veroordelen dit, maar begrijpen het daardoor niet. Natuurlijk ben ik iemand die voor haar zorgt, natuurlijk is zij iemand die hetzelfde voor mij zou doen. Maar soms sluit die zorg zich op in een duistere kamer waarin tevens angst woekert.

Ik was er niet bij. De Nimf had haar verhaal gedaan. Jouw geliefde Ernst had wat gezegd over de schildklier van zijn moeder en dat dit hem daaraan deed denken. En toen heb jij meteen een afspraak gemaakt. Met Nikkie erover onderhandelen heb je niet gedaan, haar toestemming dit te doen heb je niet afgewacht, je deed het gewoon en vervolgens heb je tegen haar gezegd dat ze jouw dokter kon vertrouwen. Jij hebt haar gerust gesteld. Wat hadden Nikkie en ik elkaar verteld over die versnelde hartslag? We bleven elkaar verzekeren dat het met dingen had te maken uit Nikkie's verleden, dingen waar ze zich mee had geconfronteerd, dingen van de ziel. Achteraf bleek dat allerm minst een geruststelling. Het was eerder een bezwering. Ik schrijf het op zoals het was, ook al weet ik dat dit door velen hoofdschuddend zal worden gelezen. Maar ik schrijf het tevens neer omdat dit over verdringing gaat, en dat ook de hoofdschudders hopelijk weten hoe verdringing werkt, want dat is wat we met z'n allen delen: we lopen wel eens weg van feiten. En ieder van ons heeft dan een Deborah nodig die kalm en gedecideerd een telefoon pakt.

Nu is Nikkie vele malen beter. Ze is er nog niet helemaal, maar de rust die ze nu ervaart is zoveel waard. Moet je nog wat weten, lieve Deborah? Zij en ik dachten dat ons immuunsysteem top was. Dat bleek niet zo, althans niet wat Nikkie betrof. Ze heeft een auto-immuunziekte en wordt daarvoor behandeld. Dat was voor ons een schok. We menen zoveel te weten over waar we weinig over weten, maar heel wat voelen. Het is niet erg om illusies te koesteren over gezondheid. Maar het is tevens goed dat er iemand klaar staat om te telefoneren om wat voor illusie ook te doorbreken, om zorgzaamheid te brengen in een kamer waar zorg zich heeft laten ketenen door angst.

Al mijn liefde, en die van de Nimf ook,

Jeroen

een dankbrief van Jeroen Olyslaegers